

ת"פ 52265/10/18 - מדינת ישראל נגד ת.א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52265-10-18 מדינת ישראל נ' א'

בפני כבוד השופטת סיגל אלבו

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד רמי בן חמו

המאשימה

נגד

ת.א

ע"י ב"כ עוה"ד שירי איסרוב

הנאשמת

הכרעת דין

כללי

- נגד הנאשמת הוגש כתב אישום שעניינו **תקיפה**, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

- על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת והגב' ר.ע (להלן: "**המתלוננת**") הן שכנות המתגוררות באותו בניין ברחוב ----- ב-----

ביום 13.4.18 בשעה 12:00 לערך, כאשר שבה המתלוננת מקניות, תקפה אותה הנאשמת בחדר המדרגות בבניין. הנאשמת שרטה את המתלוננת תוך כדי אחיזה בצווארה, עיקמה את ידה, פיזרה את תכולת הסלים שבידי המתלוננת, ובהם גם תרופות שזרקה לקומה התחתונה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת שריטות מדממות בצווארה.

ביום 15.4.18, בחדר המדרגות בבניין, אמרה הנאשמת למתלוננת "אני ארצח אותך, את לא תחיי".

במעשים אלה מיוחס לנאשמת, כי תקפה את המתלוננת שלא כדין, וכן איימה עליה שלא כדין בכוונה להפחידה או להקניטה.

תשובת הנאשמת לאישום

3. הנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום וטענה כי לא תקפה את המתלוננת ולא איימה עליה, אלא המתלוננת היא זו שתקפה אותה ושרטה אותה בפניה ובידה, בתגובה לכך שהוציאה מצלמה.

הראיות שהובאו במשפט

4. בפרשת התביעה העידו:

עת/1 ר.ע, המתלוננת

עת/2 ת.ח

כן הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 הודעת הנאשמת מיום 25.6.18

ת/2 מזכר קבלת צילומים מהחוקרת מיטל חפצדי מיום 15.7.18

ת/3 מזכר צילומי חבלות של ר.ע מיום 15.7.18

ת/4 מזכר שיחה עם מש"ק שי אברג'יל מיום 15.7.18

ת/5 דו"ח פעולה של רס"ר עקיבא בלום מיום 13.4.18

מטעם ההגנה העידה הנאשמת

כן הוגשו המוצגים הבאים:

נ/1 מזכר השוטרת ענבל לינה שטיין מיום 25.4.18

נ/2 מזכר השוטרת דנה זיקרי מיום 21.5.18

נ/3 מזכר השוטר שמעון מלכא מיום 2.6.18

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את העדויות ובחנתי את הראיות, מצאתי שהוכח ברף הנדרש בפלילים כי הנאשמת עברה את עבירת התקיפה ואת עבירת האיומים המיוחסות לה בכתב האישום. זאת קבעתי על סמך האמון שרכשתי לגרסת המתלוננת ועדת התביעה ת.ח, החיזוקים שנמצאו לעדותן, כאשר מנגד לא נתתי אמון בגרסת הנאשמת.

להלן, אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

עדות המתלוננת, ר.ע

6. המתלוננת העידה כי היא מתגוררת בבנין ברח' ----- ב-----, בקומה -, בעוד שהנאשמת התגוררה במועד הרלבנטי בקומת הקרקע בבנין. המתלוננת תיארה בעדותה כי מדובר בבנין בו יש שתי כניסות: האחת, בקומת הקרקע, והשנייה בקומה השלישית, וכי נהגה להיכנס לבנין מן הכניסה שבקומה שלישית, על מנת להימנע מקשר עם הנאשמת.

7. אשר לאירוע מיום 13.4.18 המתואר בכתב האישום, העידה כי היה זה יום שישי בצהריים, כאשר חזרה מקניות בשוק ובידיה שקיות עם מצרכי מזון וכן שקית עם תרופות. המתלוננת נכנסה לבנין מהכניסה שבקומה 3 והתקדמה לכיוון המעלית, אז פגשה בנאשמת שהמתינה בלובי ומצלמה בידיה. המתלוננת אמרה לנאשמת "למה את מצלמת אותי? מה יש לך?", וכן הורתה לנאשמת לא לצלם אותה, תוך שניסתה לעקוף את הנאשמת על מנת "לברוח" מן המצלמה. בתגובה, הנאשמת נטלה את השקיות מידיה, זרקה אותן בלובי, את שקית התרופות השליכה לקומה השנייה, ודחפה את המתלוננת לעבר דלת הכניסה של דירה שבאותה הקומה. המתלוננת העידה כי ניסתה להשתחרר מאחיזתה ולהדוף את הנאשמת ללא הצלחה, כי הנאשמת שרטה אותה באזור הצוואר, עיקמה את ידה ומשכה בשערותיה. המתלוננת צעקה לעזרה ואז הגיעו שני דיירים בבנין, והשכן שוקי ציוה על הנאשמת להתרחק מן המתלוננת, שאם לא כן יזמין משטרה. בהמשך, הגיע שוטר לביתה של המתלוננת, אמר למתלוננת כי עליה למסור עדות במשטרה והיא הודיעה לו כי תעשה כן בשבוע הבא, וזאת בשל כניסת השבת.

8. אשר לאירוע מיום 15.4.22, סיפרה הנאשמת בעדותה כי זה התרחש כאשר יצאה מן הבנין דרך קומת הקרקע, פגשה בנאשמת וזו אמרה לה: "אני לא אוותר לך, אני ארצח אותך". המתלוננת סיפרה כי התקשרה למשטרה, דיווחה על המקרה, וקיבלה מספר אירוע. התלוננת תיארה כי חשה פחד משום שהנאשמת אישה אלימה וכי אינה יודעת אם היא שולטת בעצמה.

עדות עת/ת.ח

9. עת/ת.ח (להלן: "ת") העידה כי היא מתגוררת בבנין ברח' ----- ב----- כ- 13 שנים בערך, והיא שכנתן של המתלוננת ושל הנאשמת שהיתה גרה באותה עת בדירה בקומת הקרקע בבנין.

10. לגבי אירוע מיום 13.4.18, העידה ת', כי נכנסה לבנין מהכניסה בקומה השלישית, ושמעה את המתלוננת צועקת לעזרה. אז ראתה את הנאשמת אוחזת במתלוננת באופן שזרקה אותה מקיר לקיר, השליכה את שקית התרופות שהיתה בידיה של המתלוננת לקומה שנייה, וכן שרטה את המתלוננת, כך שלמתלוננת ירד דם. בעקבות הצעקות, ש' השכן ירד למטה, צעק על הנאשמת ללכת, והנאשמת עזבה את המקום (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 19 - 26; עמ' 16

לפרוטוקול ש' 1 - 2; עמ' 17 לפרוטוקול ש' 3 - 6)). ת' הוסיפה והעידה, כי המתלוננת לא עשתה כלום לנאשמת, ורק צעקה שתעזוב אותה. עוד ציינה, כי המתלוננת אינה יכולה לעשות לנאשמת דבר, שכן המתלוננת היא אישה קטנה בעוד הנאשמת "ענקית" (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 27 - 30).

11. בחקירתה הנגדית, ציינה ת' כי מהיכרותה עם הנאשמת נראה כי סבלה מבעיות נפשיות, שכן הנאשמת היתה צועקת ומרביצה לילדים בבניין, ומשיחה עם בתה של הנאשמת, הבינה כי הנאשמת צריכה ליטול כדורים פסיכיאטריים. לדבריה, היו פניות מצד השכנים למשטרה, לגורמי הרווחה ולעיריה, על מנת שהנאשמת תעזוב את הבניין. עוד ציינה, כי לפני כשנה וחצי עזבה הנאשמת את דירתה בעקבות הצפות בבניין (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 13 - 22). משנתבקשה לתאר את הנאשמת, סיפרה כי מדובר באישה שמנה. עם זאת, ציינה, כי לאחרונה ראתה את הנאשמת ברחוב, והבחינה כי רזתה מאוד (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 23 - 26).

עדות הנאשמת

12. הנאשמת העידה כי התגוררה בבניין שנים רבות, תחילה בדירה בקומה החמישית בבניין ולאחר שבעל הדירה ביקש לסיים את הסכם השכירות, עברה להתגורר במחסן שבקומת הכניסה שבבעלותה, אותו הפכה לדירה. הנאשמת סיפרה בעדותה כי המתלוננת הציקה לה משך כל השנים בה התגוררה בבניין, דרשה ממנה לשלם את תשלומי וועד הבית, וזאת למרות המתלוננת עצמה לא שילמה וועד בית. עוד סיפרה כי המתלוננת גייסה מספר שכנים בבניין, אשר אחד מהם אף פרץ לדירתה מספר פעמים.

13. אשר לאירוע מיום 13.4.18, סיפרה הנאשמת כי הגיעה לכניסה בקומה השלישית בבניין, כאשר היתה לה מצלמה ביד, המתלוננת ראתה כי היא מחזיקה בידה מצלמה, ואז המתלוננת תקפה אותה ושרטה אותה בפניה, בלחי הימנית, וכדבריה **"התנפלה עלי באותו יום כמו מטורפת"** (עמ' 28 לפרוטוקול ש' 14 - 15). הנאשמת סיפרה כי בעקבות תקיפתה נגרמו לה שריטה בפנים וירד לה דם (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 13 - 14). בתגובה לאותה תקיפה, בעטה הנאשמת במתלוננת ברגליה, וזאת על מנת להדוף אותה. עוד טענה הנאשמת כי סבלה מפריקה בכתף, כך שלא היתה יכולה "להרים ידיים" על המתלוננת.

14. משנשאלה בחקירתה הנגדית, מדוע לא הגישה מיד תלונה במשטרה, והגיעה לחקירה רק כחודשיים לאחר האירוע, השיבה: **"אני הייתי גמורה ולא ידעתי מה מימיני ושמאלי ולא תיארתי שאותקף בצורה כזו"**. (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 22 - 23).

15. במענה לשאלה כיצד היא מסבירה את החבלות שנגרמו למתלוננת, השיבה הנאשמת כי ממדובר בשקר, **"זה קוסמטיקה"...** **"היא הספיקה לעשות קוסמטיקה עד שהגיע השוטר"** (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 1 - 6).

16. אשר לשכנה ת', טענה הנאשמת בעדותה כי ת' לא ראתה את האירוע, אלא הגיעה אחרי האירוע וראתה שהנאשמת דוחפת את המתלוננת עם רגליה. משעומתה עם גרסתה של ת' טענה, כי מדובר בשקר וכזב. עוד טענה, כי ת' לא נכנסה לבניין, אלא יצאה מדירתה, כי המתלוננת ות' מתואמות ביניהן ומשקרות, כי גם השוטרים הם חברים של המתלוננת, וכי השוטר ש.א. הוא כמו בעלה של המתלוננת (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 10 - 14). בהמשך עדותה ביקשה הנאשמת להוסיף כי המתלוננת ושכן נוסף רודפים אחריה, גנבו ממנה מסמכים רפואיים, וכי המתלוננת שילמה שוחד לפסיכיאטר שיכתוב כי היא חולת הנפש.

17. בענין אירוע האיומים מיום 15.4.18, המתואר בכתב האישום, הכחישה הנאשמת בעדותה את הדברים וטענה כי כלל לא ראתה את המתלוננת וכלשונה: **"אני בכלל לא ראיתי אותה ואין לי קשר איתה ולא רואה אותה, אני גרה בקומת הכניסה והיא גרה בקומה 9"** (עמ' 29 לפרוטוקול ש' 1 - 2). ובחקירתה הנגדית הוסיפה: **"לא היה ולא נברא, לא הייתי בכלל שם ולא אימתי עליה"**, והשיבה כי אינה זוכרת היכן היתה באותו היום (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 15 - 19).

הערכת העדויות וממצאים עובדתיים

18. עדויותיהן של ת' והמתלוננת הותירו בי רושם מהימן וחיובי. ניכר היה שהעידו על מה שראו וחוו תוך ניסיון לדייק בדבריהם.

19. ת' סיפרה על הדברים באופן שקול תוך שניכרו בדבריה סימני אמת. בעדותה ניסתה לדייק בפרטים ועשתה עלי רושם אמין.

20. כך גם התרשמתי כי המתלוננת העידה אמת. המתלוננת העידה על הפרטים שזכרה, ובמקרה בו לא זכרה פרטים, השיבה כי אינה זוכרת. המתלוננת אף סיפרה בחקירתה דברים שאינם נוחים לה, כגון שרצתה שהנאשמת תעזוב את הבניין ולא תהיה שם, אך הוסיפה כי לא עשתה דבר בעניין. רק כאשר תקפה אותה הנאשמת ואיימה עליה הגישה תלונה במשטרה, ופנתה לבית המשפט בבקשה למתן צו הרחקה. המתלוננת הוסיפה כי לא רצתה בתחילה להגיע לבית המשפט למתן עדות, שכן היא נמצאת היום במקום אחר לגמרי, וכי לא ראתה את הנאשמת זמן רב. בכך יש לתמוך במסקנה כי בעדותה לא ביקשה להשחיר את פני הנאשמת, או להעיד עדות שאינה אמת.

21. זאת ועוד, עדותן של המתלוננת ות' תאמו זו את זו בפרטים המרכזיים של אירוע התקיפה: כך, שתיהן העידו כי הנאשמת אחזה את המתלוננת בזרועותיה, העידו על השריטות בצוואה של המתלוננת, על השלכת שקית התרופות בחדר המדרגות ועל קריאותיה של המתלוננת לעזרה.

22. ב"כ הנאשמת טענה כי עדותה של המתלוננת אינה מהימנה וזאת לאור המזכרים נ/1 - נ/3 מהם עולה, כי כאשר נעשו ניסיונות לזמן את השכן ש' לעדות, סירב השכן בטענה שהגיע בעקבות הצעקות, לא ראה את האירוע, לא היה עד לאלימות בין המתלוננת והנאשמת והגיע בתום האירוע, וזאת בניגוד לגרסת המתלוננת אשר טענה בעדותה, כי השכן ש' הפריד בינה לבין הנאשמת.

23. לא מצאתי כי יש באמור כדי לפגוע במהימנות המתלוננת. מעדותה של המתלוננת עולה, כי מדובר היה באירוע מסעיר עבודה וכי היתה נתונה בפחד, וכדבריה: **"לא יודעת, הייתי מסנוורת היא לחצה אותי לקיר ולא ראיתי בעיניים. הוא גר בקומה 4. אבל אני יודעת שש' היה שם והוא גם הפריד ולקח אותה הצידה לכיוון היציאה. הוא הפריד אותה מזה שהיא באה אלי"** (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 15 - 18). בהחלט סביר שהמתלוננת אינה יכולה לזכור מהו המועד המדויק בו הגיע השכן ש', לנוכח סערת הרגשות בה היתה נתונה. לפיכך, העובדה שהעידה כי ש' השכן הפריד בינה לבין הנאשמת אינה מעידה כי עדותה שקר. עוד יצוין, כי גם ת' העידה בדומה למתלוננת, כי ש' הוא זה שהורה לנאשמת לעזוב את המקום (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 25 - 26).

24. ב"כ הנאשמת טענה כי אין לייחס משקל לעדותה של ת', שכן לא ראתה את האירוע מתחילתו אלא נכנסה לבניין תוך כדי האירוע, וכי יש לקבל את גרסת הנאשמת כי האירוע החל לאחר שהמתלוננת תקפה תחילה את הנאשמת. אין בידי לקבל טענה זו. אכן, ת' העידה כי כאשר נכנסה לבניין כבר שמעה את המתלוננת צועקת, כלומר האירוע כבר החל. עם זאת, את עיקר האירוע, היינו תקיפת המתלוננת ראתה ת'. כפי שהעידה ת', היא ראתה את הנאשמת אוחזת בידה את המתלוננת ומטלטלת אותה מצד לצד, כן ראתה אותה שורטת את המתלוננת וזורקת את שקית התרופות שבידה (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 19-22).

25. לסיכום נקודה זו: עדותן של המתלוננת ות' תאמו האחת את רעותה בכל הנוגע לפרטים המרכזיים של האירוע מיום 13.4.18 כפי שפורטו בעובדות בכתב האישום, ואני מאמצת את גרסתן.

26. כך גם נתתי אמון בגרסת המתלוננת כי ביום 15.4.18 אמרה לה הנאשמת " אני ארצח אותך". אמנם המתלוננת תחילה לא זכרה בעדותה מה שאירע באותו יום, וזאת לנוכח העובדה שחלפו למעלה מארבע שנים ממועד האירוע. עם זאת, לאחר שרוענן זיכרונה חזרה על הדברים שאמרה בהודעתה במשטרה באותו יום והוסיפה כי חשה פחד.

חיזוקים לעדותן של המתלוננת ות'

27. חיזוקים לעדות המתלוננת ות' ניתן למצוא בתמונות צווארה של המתלוננת, אשר צולמו על ידי השוטר עקיבא בלום (ת/2), בהן ניתן לראות את השריטות על צווארה.

28. כן נתמכת עדותן של המתלוננת ות' בדו"ח הפעולה של השוטר עקיבא בלום מיום 13.4.18. (ת/5). מדו"ח הפעולה עולה, כי השוטר בלום הגיע למקום בעקבות הודעת המתלוננת, כי שכנה בבניין תקפה אותה כאשר ביקשה לעלות במעלית ושברה לה את התרופות. בדו"ח הפעולה צוין, כי כאשר הגיע השוטר בלום למקום פגש את המתלוננת אשר נראתה מבוהלת, והמתלוננת מסרה כי הנאשמת תקפה אותה, שרטה אותו בעורף ושברה לה את התרופות שהיו לה בשקית. השוטר בלום ציין בדו"ח הפעולה, כי **הבחין בסימני אלימות על המתלוננת וצילם אותם.**

29. אשר לגרסת הנאשמת, הרי שמדובר בגרסה לא עקבית, בלתי הגיונית, אותה מצאתי ככזו שאינה מתארת את המציאות כהווייתה. הנאשמת הכחישה באופן גורף את המעשים המיוחסים לה, אולם סיפקה גרסאות סותרות להתרחשות האירוע.

30. בהודעתה במשטרה מיום 25.6.18 (ת/1) הכחישה הנאשמת את המיוחס לה, וטענה כי הוציאה את המצלמה שלה על מנת לבדוק משהו, ומאחר שהמתלוננת חשבה שהנאשמת מצלמת אותה, התנפלה המתלוננת על הנאשמת ושרטה את הנאשמת בפניה ובידה. הנאשמת טענה בהודעתה, כי בתגובה לתקיפה התרחקה מן המתלוננת, ולא נגעה בה כלל. הנאשמת הכחישה בהודעתה כי זרקה את שקית התרופות והכחישה בתוקף כי שרטה את המתלוננת, ובלשונו **"אני לא עשיתי לה כלום, אני לא נגעתי בה כלל"** (ש' 13-14 להודעה ת/1). משנשאלה הנאשמת כיצד היא מסבירה את השריטות בצוואה של המתלוננת, המשיכה להכחיש בתוקף כי שרטה את המתלוננת, וחזרה על גרסתה כי המתלוננת היא זו ששרטה אותה.

31. עם זאת, בעדותה בבית המשפט חל שינוי בגרסתה. כך, הנאשמת העידה כי המתלוננת התנפלה עליה, שרטה אותה בפנים ובלחי הימנית, וכי היא הדפה את המתלוננת מעליה בכך שבעטה בה ברגליה, וזאת בשונה מגרסתה

במשטרה כי לא נגעה במתלוננת.

32. זאת ועוד, בפי המתלוננת לא היה הסבר מניח את הדעת מדוע לא הגישה תלונה במשטרה מיד לאחר האירוע, מדוע גרסתה כי המתלוננת היא זו שתקפה אותה הועלתה לראשונה למעלה מחודשיים לאחר האירוע, במסגרת חקירתה באזהרה, ומדוע אין בידיה תמונות של החבלות הנטענות שלטענתה המתלוננת גרמה לה.

33. גם בנוגע לעדת התביעה ת', לא היתה גרסתה של הנאשמת עקבית. כך בהודעתה במשטרה (ת/1) אמרה כי ת' ראתה את האירוע (שורה 37 להודעה). בבית המשפט העידה תחילה, כי אין לה סכסוך עם השכנה ת' (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 15 - 18), אך משעומתה עם גרסתה של ת' טענה כי מדובר בגרסה שקרית, וכי ת' תיאמה את העדות עם המתלוננת.

34. לסיכום, גרסת הנאשמת כי המתלוננת היא זו שתקפה אותה לא נתמכה בראיות כלשהן, אינה מתיישבת עם עדותה של ת' ועם תמונות השריטות של המתלוננת. כך גם לא היה בפיה של הנאשמת הסבר מניח את הדעת לתמונות החבלה בצווארה של המתלוננת, אשר צולמו על ידי השוטר, וטענתה כי טענה כי מדובר "בקוסמטיקה", שכן המתלוננת היא "מומחית" אינה סבירה. כך גם אני דוחה את טענתה כי השוטרים הם חברים של המתלוננת.

35. ב"כ הנאשמת טענה כי המסמך הרפואי שהציגה הנאשמת מיום 26.4.18, ממנו עולה כי הנאשמת עברה בדיקת US בשל בעיות בכתפיים, מוכיח כי לא היתה יכולה לתקוף את המתלוננת. איני מקבלת טענה זו. ראשית, מדובר במסמך שהוא מאוחר לאירוע. שנית, מעיון במסמך לא עולה כי יש בו למנוע מהנאשמת להשתמש בידיה על מנת לדחוף או להדוף את המתלוננת וכן לשרוט אותה בצווארה.

36. אשר להכחשתה הגורפת של הנאשמת את אירוע האיומים מיום 15.4.18 בטענה כי לא פגשה כלל את המתלוננת, וזאת משום שהיא גרה בקומת כניסה והמתלוננת גרה בקומה תשיעית, הרי שגם בגרסה זו לא מצאתי מקום לתת אמון. המתלוננת העידה שפגשה בנאשמת בעת שביקשה לצאת מן הבניין דרך קומת הכניסה.

37. ב"כ הנאשמת טענה כי לא בוצע עימות בין המתלוננת לנאשמת, חרף הסכמתה של הנאשמת לעימות. ואולם, מהודעתה של הנאשמת (ת/1) לא עולה, כי ביקשה או הסכימה לערוך עימות עם המתלוננת, אלא השיבה לחוקר כי עליה להיוועץ עם עורך דין. מכל מקום, אין באמור לפגוע בגרסת המתלוננת ובחיזוקים שנמצאו לה.

38. לסיכום חלק זה: אני מאמצת את גרסתן של המתלוננת ות', שהיו מהימנות, לעניין אירוע התקיפה ואת גרסת המתלוננת לעניין הדברים שאמרה לה הנאשמת ביום 15.4.18, כי "תרצח אותה", ודוחה את גרסת הנאשמת, לפיה המתלוננת תקפה אותה תחילה, שרטה אותה בפניה, וכל שעשתה הנאשמת הוא להדוף את המתלוננת ברגליה.

39. משקבעתי כי עובדות כתב האישום הוכחו, הרי שכפועל יוצא משתכללות עבירות התקיפה והאיומים שיוחסו לנאשמת. אשר לתקיפה, הדברים ברורים ואינם טעונים הסבר.

40. באשר לאיומים, ההלכה הפסוקה קבעה שדבר האיום צריך שיהיה מופנה לאדם שקלט את האיום. עוד נקבע שעל דבר האיום להיות רציני וממשי ולהטיל פחד ואימה מפני רעה צפויה שיש בה לפגוע באחד הערכים המנויים בסעיף

192 לחוק העונשין ובמקרה שלפנינו - פגיעה שלא כדין בגופו של המאויים.

41. עוד נקבע שמבחנו של האיום הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר. דהיינו יש לבחון אם הדברים נשאו אופי של איום לפי מבחן השפעתם האפשרית על האדם הסביר ולא על פי השפעתם הסובייקטיבית על מושא האיום.

42. מדובר בעבירת מטרה דהיינו עבירת התנהגות שבצדה מטרה. מאפייני הכוונה בעבירה הן הפחדה או הקנטה. די בכך שהמאיים הציב לנגד עיניו מטרות אלה והיה בעל מודעות ברמה גבוהה של הסתברות שהיעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב דבריו, כדי לצאת ידי חובת הוכחת הכוונה (ועיין בי' קדמי "על הדין בפלילים" (חלק רביעי) (הדין בראי הפסיקה) מהדורה מעודכנת תשס"ו-2006 בעמ' 2130-2123 והאסמכתאות שם).

43. המילים "אני ארצח אותך" שנאמרו למתלוננת מקיימות את היסוד העובדתי - פגיעה שלא כדין בגופו של המאויים, וכן את הכוונה להפחיד או להקניט המנויה ביסוד הנפשי - כמטרה. מדובר במשמעות הטבעית של הדברים כפי שיפרשן כל אדם סביר וניתן להסיק את המטרה שעמדה בבסיסם - הפחדה או הקנטה, מנסיבות אמירתם.

סוף דבר

44. עובדות כתב האישום הוכחו ברף הנדרש בפלילים והן משכללות את העבירות שיוחסו לנאשמת.

45. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשמת **בתקיפה**, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, וב**איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, על פי העובדות שפורטו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, במעמד הצדדים